

PAUL VAN LOON

DE
GEHEIME
WEERWOLF

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1. GEHEIMZINNIGE FIGUUR

Het is doodstil in het Weerwolvenbos.
Hoog boven de bomen staat de volle maan.
Hij schijnt precies tussen de takken door op de
boomhut van opa weerwolf.
Takjes kraken.
Bladeren ritselen.
Daar komt een geheimzinnige figuur tevoorschijn.
Hij draagt een donkere mantel.
Even blijft hij staan en kijkt naar de boomhut.
Razendsnel klimt hij omhoog.
Hij staat op de dikke tak voor de boomhut en kijkt
om zich heen.
Onder hem ligt het stille Weerwolvenbos.
Maanlicht schijnt op zijn gezicht.
Zijn ogen glanzen.
Voorzichtig gluuert hij door het raampje.
In de boomhut is niemand.
Hij duwt het deurtje open en gaat naar binnen.
Snel doorzoekt hij de boomhut.
Hij opent kastjes, trekt laden open.
Hij kijkt onder het bed en onder de matras.
Hij zoekt hier en daar.
Keert een tafel om.
Hij duwt stoelen omver.

Dan ziet hij een kist in een hoek van de boomhut.
Aha, denkt hij.
Die kist!
Daar zit vast in wat ik zoek...

Even later komt hij de boomhut uit.
Onder zijn arm houdt hij een klein pakketje.
Hebbes! denkt hij.
Snel glijdt hij omlaag langs de boomstam.
Er klinken opeens stemmen in het
Weerwolvenbos.
Weerwolfstemmen.
'Wrow, opa weerwolf.
Dat was een leuke avond...'

2. KREET

‘Zo, ik ben weer thuis,’ gromt opa weerwolf.
Hij leunt tegen de boom van zijn boomhut.
De volle maan schijnt op Dolfje, die naast hem staat.

‘Dat was weer een leuk avontuur, Dolfje.’
Dolfje knikt.

‘Gelukkig heeft niemand ons gezien.
Behalve die mevrouw die haar hondje uitliet.’
Opa weerwolf grinnikt.

‘Ja, die schrok wel erg toen ik haar groette.’
‘Haha, ja,’ lacht Dolfje.

‘En die meneer die de vuilnisbak buiten zette
midden in de nacht.

Hij dacht dat ik een wit hondje was.
Met een blauwe spijkerbroek en een rood shirt.’
Opa weerwolf knikt.

‘Maar hij schrok nog erger toen ik even mijn hoed
afnam.’

‘Wrow!’

Dolfje valt bijna om van het lachen.

‘En er was ook nog een meisje dat ons zag vanuit
haar slaapkamer.

Ik zag haar kijken met grote ogen.
Ik zwaaide zelfs even naar haar.’

‘Waarschijnlijk dacht ze dat ze droomde en twee
weerwolven zag,’ gromt opa weerwolf.

‘Misschien,’ zegt Dolfje.

‘Maar dat moeten we niet meer doen, opa.
De mensen mogen ons echt niet meer zien!’

Opa weerwolf knikt.

‘Je hebt gelijk, Dolfje.

Die gekkigheid is gevaarlijk voor ons.’

Hij knipoogt naar Dolfje.

‘Maar we hebben wel gelachen!’

Opa weerwolf kijkt omhoog naar de volle maan.

‘De tijd vliegt als je lol maakt, Dolfje.

Maar je moet zo weer naar huis, voor het ochtend
is.

Want dan ben je weer een jongen.

En dan hoor je in je bed te liggen.’

Dolfje knikt.

‘Doe ik, opa.

Maar u moet eerst naar boven klimmen in uw
boomhut.

Dus ik wacht even.

Tot ik zeker weet dat u veilig boven bent.’

‘Ja, ja, heel aardig van je, Dolfje,’ bromt opa.

‘Maar ik ben heus nog heel soepel, hoor.’

Hij klemt de wandelstok tussen zijn tanden en
klimt voorzichtig omhoog langs de touwladder.

Dolfje wacht tot opa de boomhut binnengaat.

‘Welterusten, opa,’ roept hij.
Hij draait zich om en loopt weg van de boom.
Dan klinkt er opeens een luide kreet uit de
boomhut.

‘Opa, wat is er?’ roept Dolfje.

3. DIEF

Dolfje rent terug naar de boom van opa weerwolf.

‘Wrow! Opa, wat is er?’

Snel klimt hij langs de touwladder omhoog.

Opa weerwolf steekt zijn hoofd uit het raam.

Hij gromt boos.

‘Er is ingebroken in mijn boomhut, Dolfje.

Dat is nog nooit eerder gebeurd.’

‘Wrow!

Is er iets gestolen, opa?’

Opa weerwolf schudt zijn hoofd.

‘Ik geloof van niet, Dolfje.

Maar er is van alles overhoopgegooid.

Het is een puinhoop in mijn woonkamer.

Stoelen omver.

Kasten leeggetrokken.

Tafel op zijn kop.’

Dolfje kijkt van links naar rechts.

Het is donker in het Weerwolvenbos.

Er is niemand te zien tussen de bomen en de struiken.

Als er een inbreker was, is die al lang weg.

‘Weet u zeker dat er niets gestolen is, opa?’ vraagt Dolfje.

Opa weerwolf kijkt om zich heen in de boomhut.

‘Zo te zien is er niets weg, Dolfje.’

‘Wat een mislukte inbreker,’ gromt Dolfje.

‘Hij maakt alleen maar rommel en dan gaat hij weg.

Zomaar, zonder iets mee te nemen!’

Opa knikt.

‘Ja, die inbreker is vast dommer dan dom.

Maar ik moet nu mijn hele boomhut gaan opruimen.

Ga jij maar gauw naar huis, Dolfje.

Het is hoog tijd.

Ik zie je weer bij de volgende volle maan.’

‘Welterusten, opa,’ gromt Dolfje.

Hij springt uit de boom,
landt op de grond en rent
het Weerwolvenbos uit.

Dolfje ziet de gedaante
niet, die grijnzend
achter een boom
staat.

‘Wacht jij maar,
weerwolfje,’ gromt hij.

‘Ik krijg jou nog wel...’

4. ALARM

Midden in de nacht schiet Timmie overeind in bed.

Even weet hij niet waardoor hij wakker werd.

Een geluid misschien?

Regen?

Onweer?

Timmie wrijft in zijn ogen, stapt uit bed en loopt naar het raam.

Hij kijkt naar buiten.

Geen regen, geen onweer.

De volle maan schijnt op de tuin en de straat.

Daar loopt iemand.

Timmie ziet een donkere figuur.

Een schaduw in het maanlicht.

Huh, wie is dat? denkt Timmie.

En wat doet hij daar midden in de nacht?

Timmie drukt zijn neus tegen het raam.

Wacht eens even...

Dat lijkt wel de schaduw van een wolf!

Is dat Dolfje?

De gedaante loopt langs de huizen.

Hij bukt, raapt iets op en gooit het naar een huis.

Wat gebeurt er nou? denkt Timmie.

Er klinkt een harde knal.

Een ruit valt aan diggelen.

Timmies mond zakt open.
Even draait de gedaante zijn hoofd.
Hij kijkt om.
Het lijkt of hij Timmie aankijkt.
Maanlicht weerkaatst op brillenglazen.
Dan rent hij hard weg.
Timmie staart naar de straat.
Hij kan zijn ogen niet geloven.
Er klinkt een alarmsignaal.
Mensen in pyjama's rennen naar buiten.
Maar de gedaante is al lang weg.
Verdwenen in de verte.
Timmie wrijft over zijn ogen.
Wat zag ik nou? denkt hij.
Dat kon Dolfje toch niet zijn!
Hij zou nooit zoiets doen!
Maar hij leek er wel erg op.
Timmie schudt zijn hoofd.
Ik moet me vergissen, denkt hij.